

LBRIS

We know
books

ISABEL
IBAÑEZ

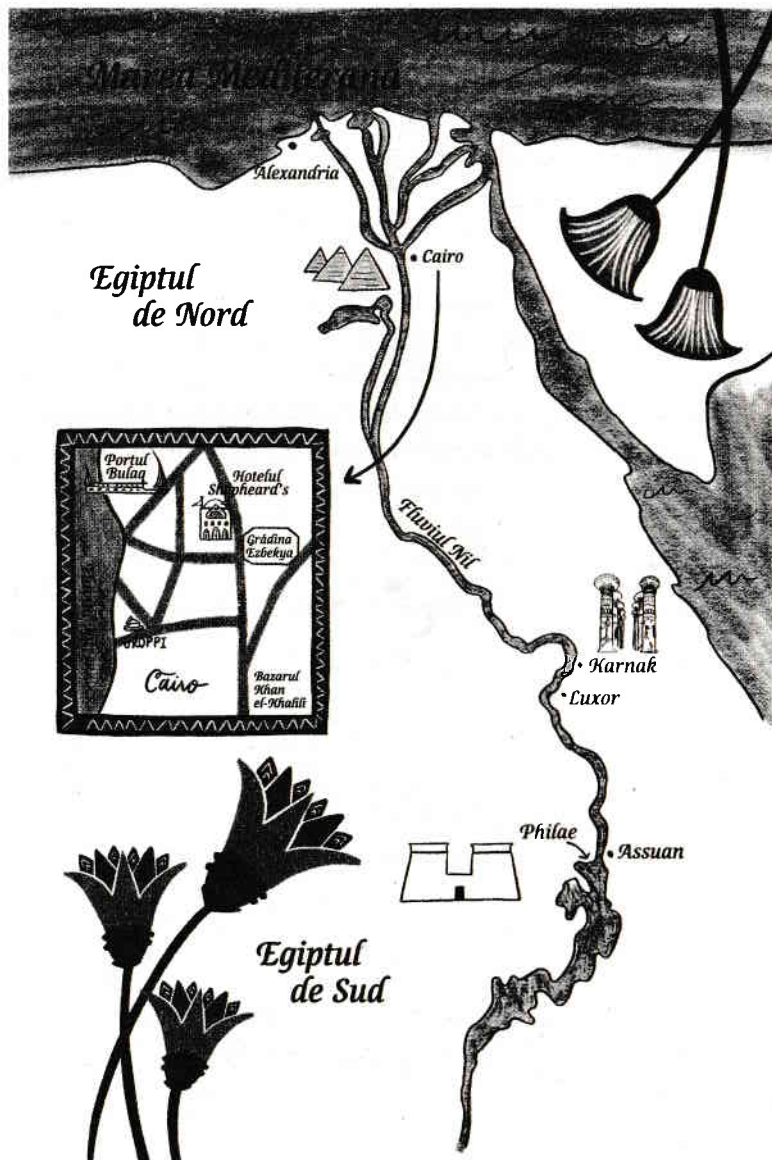

SECRETELE
NILULUI

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

 STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

TABEL CRONOLOGIC (SUCCINT) AL EGIPTULUI

2675–2130 î.e.n.	Vechiul Regat Egiptean
1980–1630 î.e.n.	Regatul Mijlociu Egiptean
1539–1075 î.e.n.	Noul Regat Egiptean
356 î.e.n.	Nașterea lui Alexandru cel Mare
332–305 î.e.n.	Perioada macedoneană
69 î.e.n.	Nașterea Cleopatrei
31 î.e.n.	Bătălia de la Actium (moartea Cleopatrei și a lui Marc Antoniu)
31 î.e.n.	Începutul domniei romane
639	Invazia arabă a Egiptului
969	Cairo devine capitala Egiptului
1517	Egiptul este alipit Imperiului Otoman
1798	Expediția lui Napoleon în Egipt (este descoperită Piatra din Rosetta)
1822	Champollion descifrează hieroglifile
1869	Se deschide canalul Suez
1870	Primul tur pe Nil al lui Thomas Cook
1882	Flota engleză bombardează Alexandria și distruge fortărețe
1922	Protectoratul britanic este abolit; este descoperit mormântul lui Tutankhamon
1953	Egiptul își obține independența

AUGUST 1884

O scrisoare mi-a schimbat viața. O așteptasem toată ziua, ascunsă în magazia veche a olarului, departe de *tia* Lorena și de cele două fete ale ei, dintre care pe una o iubeam, iar cealaltă nu mă iubea ea pe mine. Ascunzătoarea abia stătea în picioare, fiind veche și dărăpănată; o pală de vânt mai puternică ar fi putut să o pună cu totul la pământ. Lumina aurită a după-amiezii își croia cu forța drum prin fereastra murdară. M-am încruntat și am bătut cu creionul în buza de jos, încercând să nu mă gândesc la părinții mei.

Scrisoarea avea să ajungă abia peste o oră.

Asta dacă avea să ajungă.

Am aruncat o privire carnetului pentru schițe, pe care îl țineam rezemat de genunchi, și m-am așezat mai confortabil în cada veche de porțelan. Mă învăluiau rămășițe de magie veche, însă abia le simțeam. Vraja fusese aruncată cu mult timp în urmă, iar cada trecuse prin prea multe mâini ca să mă mai poată ascunde cu totul. Acesta era necazul cu majoritatea obiectelor atinse de magie. Urmele vrăjii aruncate inițial erau slabe și păleau încetul cu încetul de fiecare dată când

un lucru trecea de la o persoană la alta. Dar asta nu-l oprea pe tatăl meu să colecționeze cât mai multe obiecte alterate de magie. Conacul era plin de pantofi vechi din tălpile cărora creșteau flori, de oglinzi care cântau când treceai pe lângă ele și de cufere care răspândeau baloane de săpun ori de câte ori erau deschise.

Afară, verișoara mea mai mică, Elvira, mi-a strigat cu putere numele. Țipătul ei ascuțit, deloc potrivit pentru o domnișoară, nu i-ar fi fost cu siguranță pe plac mătușii Lorena. Ea încuraja tonurile moderate. Bine, asta în cazul în care nu era ea cea care vorbea. Glasul mătușii mele putea atinge un număr uluitor de decibeli.

Adesea îndreptați spre mine.

— *Inez!* a strigat Elvira.

Mă afluam într-o stare prea nefericită pentru a putea face conversație.

M-am afundat mai adânc în cadă, în timp ce zgomotele făcute de verișoara mea în jurul căsuței din lemn se auzeau tot mai tare. Mi-a strigat din nou numele, căutându-mă prin grădina luxuriantă, pe sub ferigi dese și în spatele lămâiului. Dar am rămas tăcută, în caz că Elvira era însoțită de sora ei mai mare, Amaranta. Verișoara mea mai puțin îndrăgită, care nu avea niciodată vreo pată pe rochie ori vreo buclă nelocul ei. Care nu țipa niciodată și nu rostea niciun cuvânt pe un ton ridicat.

Prin fantele pereților din lemn am zărit-o pe Elvira călcând în picioare rondurile nevinovate de flori. Mi-am înăbușit râsul când a nimerit într-un ghiveci cu crini, bombănind o înjurătură pe care știam că mama ei nu ar aprecia-o.

Tonuri moderate și *fără* înjurături.

Chiar ar trebui să mă arăt înaintea să își murdărească încă o pereche de pantofi delicați din piele. Dar, până când nu ajun-

gea poștașul, nu aș fi fost o companie plăcută pentru nimeni.

Trebuia să sosească din clipă în clipă cu corespondența.

Era cu puțință ca, în sfârșit, azi să fie ziua în care urma să primesc răspuns de la *mamá* și *papá*. *Tía* Lorena voise să mă ia cu ea în oraș, dar eu nu-mi doream să merg, așa că rămăsesem ascunsă toată după-amiaza, în caz că m-ar fi forțat să ies din casă. Părinții mei le aleseseră pe ea și pe cele două verișoare ale mele să-mi țină companie pe durata călătoriilor lor îndelungate, de câteva luni, iar mătușa mea avea intenții bune, deși, uneori, mâna ei de fier era prea grea.

— *Inez! ¿Dónde estás?*

Elvira a dispărut în adâncul grădinii, glasul pierzându-i-se printre palmieri.

Am ignorat-o, simțindu-mi corsetul ca pe o închisoare în jurul coastelor, și am strâns mai tare creionul. Am mijit ochii în jos, la schița pe care o făcusem. Chipurile părinților mei, în creion, se uitau fix la mine. Eram combinația perfectă între ei doi. Aveam ochii verzi-căprui ai mamei și pistruii, buzele ei carnoase și bărbia ascuțită. Tata mi-a dat părul brunet, creț și rebel – al lui era acum cărunț – și tenul bronzat, nasul drept și sprâncenele. Mai în vârstă decât *mamá*, dar cu el mă înțelegeam cel mai bine.

Mamá era mult mai greu de mulțumit.

Nu avusesem în plan să îi desenez, nu voisem nici măcar să mă gândesc la ei, pentru că, ori de câte ori o făceam, număram kilometrii care ne despărțeau. Dacă mă gândeam la părinții mei, îmi aduceam aminte că se afla o întregă lume între ei și locul în care stăteam ascunsă, într-un colț mic de pe domeniul conacului.

Mi-aș fi amintit că ei sunt în Egipt.

O țară pe care o adorau, un loc căruia îi spuneau acasă pentru jumătate din an. Dintotdeauna au avut mereu gea-

mantanele făcute, iar plecările lor au fost la fel de constante ca răsăritul și apusul soarelui. Timp de șaptesprezece ani mi-am luat rămas-bun de la ei cu un zâmbet curajos pe chip, dar când explorările lor au început să se întindă pe luni în șir, zâmbetele mi-au devenit mai fragile.

Călătoria ar fi prea periculoasă pentru mine, mi-au zis. Drumul era lung și anevoios. Pentru mine, care am stat într-un singur loc aproape întreaga viață, aventura lor anuală suna divin. În ciuda necazurilor cu care se confruntau, nu ezitaseră niciodată să cumpere următorul bilet pentru vaporul cu aburi care naviga din portul Buenos Aires tocmai până în Alexandria. Părinții mei nu m-au invitat niciodată să îi însoțesc.

De fapt, mi-au *interzis* să merg cu ei.

Am dat încruntată pagina și am fixat cu privirea foaia albă. Degetele mi s-au încleștat pe creion și am desenat liniile și formele familiare ale hieroglifelor egiptene. Exersam glifele ori de câte ori aveam ocazia, străduindu-mă să rețin pe cât de multe puteam, odată cu cel mai apropiat echivalent fonetic pe care îl aveau în alfabetul roman. *Papá* știa sute, iar eu voiam să țin pasul cu el. Mereu mă întreba dacă am învățat hieroglife noi și nu îmi plăcea să îl dezamăgesc. Devorasem tot, de la numeroasele volume din *Description de L'Egypte* și jurnalele ținute de Florence Nightingale în timpul călătoriilor sale prin Egipt, până la *Istoria Egiptului* de Samuel Birch. Știam pe de rost numele faraonilor din Noul Regat și puteam să identific numeroșii zei și zeițe egiptene.

Hieroglife EGIPTENE

	vultur	A		sita	Kh
	stuf	u/y		burtă de animal	Kh
	broaf	a		zăvor	S/Z
	pușor	u/w		pânză împăturită	s
	picior	b		bazin	sh
	taburet	p		colină	K/q
	viperă	f		caș	k
	burtă	m		grătar pentru jar	g
	apă	n		pâine	t
	gură	r		frânghie	ch
	adăpost	h		mână	d
	făt	h		cobră	j

După ce am terminat, am lăsat creionul să-mi alunece în poală și mi-am răsucit leneș inelul de aur în jurul degetului mic. Mi-l trimisese *papá* în ultimul pachet, tocmai în iulie, fără niciun bilet, doar cu numele lui și adresa din Cairo trecute pe cutie. Îi stătea în fire să uite să scrie. Inelul a lucit în lumina blândă și mi-am adus aminte de prima oară când mi l-am pus pe deget. În clipa în care l-am atins, am simțit furni-

cățuri în degete, un curent arzător mi s-a împrăștiat în lungul brațului și gura mi-a fost inundată de aroma rozelor.

Pe dinaintea ochilor mi s-a plimbat silueta unei femei, dar a dispărut când am clipit. În momentul acela, cu răsuflarea tăiată, am simțit un dor atât de adânc, o emoție atât de puternică, de parcă eu aș fi fost cea care o trăia.

Papá îmi trimisese un obiect atins de magie.

Eram năucită.

Nu am spus nimănui despre ce făcuse *papá* și nici despre ceea ce mi se întâmplase. Magia lumii vechi se *transferase* asupra mea. Se întâmpla rar, dar era cu puțință atâta vreme cât obiectul nu trecuse prin mâinile prea multor oameni.

Cândva, *papá* îmi explicase lucrurile astfel: cu mult timp în urmă, înainte ca oamenii să își fi construit orașele, înainte să se fi hotărât să-și înfigă rădăcinile într-o singură zonă, generații trecute de Vrăjitori din întreaga lume au creat magie cu ajutorul plantelor rare și al unor ingrediente greu de obținut. Cu fiecare vrajă făcută, magia oferea o scânteie, o energie nelumească, care, în sensul propriu al cuvântului, era *grea*. Prin urmare, această energie s-a prins de obiectele înconjurătoare, lăsând în urmă amprenta unei vrăji.

Era rezultatul natural al întrebuintării magiei.

Dar acum nimeni n-o mai folosea. Cei care avuseseră cunoștințele necesare pentru a crea vrăji dispăruseră de mult. Toată lumea știa că este periculos să treci magia în scris, așa că învățăturile fuseseră transmise pe cale orală. Dar până și această tradiție a ajuns cu timpul o artă moartă, așa că noile civilizații au trebuit să îmbrățișeze lucrurile create de mâna omului.

Practicile străvechi au fost uitate.

Însă toată magia creată, tot acel *ceva* intangibil, se răspândise deja în lume. Energia magică s-a infiltrat în străfundul pământului ori s-a scufundat în lacuri adânci și oceane. S-a

agățat de obiecte, de cele obișnuite și de cele obscure, și uneori se transfera când intra prima oară în contact cu altceva sau cu *altcineva*. Magia avea voință proprie și nimeni nu știa de ce trecea într-un anumit obiect sau într-o anumită persoană ori de ce se agăța de ceva în mod specific. Oricum, de fiecare dată când avea loc un transfer, vraja slăbea cu câteva grade infinitezimale, până când, în cele din urmă, dispărea. Era de înțeles că oamenii nu erau încântați să atingă sau să cumpere din întâmplare obiecte care ar fi putut să aibă magie străveche. Cum ar fi fost să pui mâna pe un ceainic care fierbea invidie ori care invoca vreo fantomă morocănoasă?

Nenumărate artefacte au fost distruse sau ascunse de organizații specializate în identificarea magiei, iar numeroase altele au fost îngropate, pierdute sau, în cele mai multe dintre cazuri, uitate.

La fel ca numele generațiilor de mult apuse ori ca înșiși creatorii originali ai magiei. Cine au fost, cum au trăit și ce au făcut – toate cunoștințele au căzut pradă uitării. Asemenea comorilor ascunse, în urma lor a rămas magia, din care o bună parte nu a trecut prin prea multe mâini.

Mamá a fost fata unui fermier din Bolivia și, în micul ei *pueblo*, mi-a spus odată, magia era mai aproape de suprafață, mai ușor de găsit. Era prinsă în ghips sau în vreo pereche purtată de sandale din piele, într-un sombrero vechi. Lucrul acesta o fascinase: faptul că urmele unor vrăji puternice erau acum captive în obiecte obișnuite. Era încântată de ideea că locuitorii din orașelul ei se trăgeau din generații de Vrăjitori talentați.

Am mai dat o pagină din carnetelul meu cu schițe și am luat-o de la început, încercând să nu mă gândesc la Ultima Scrisoare pe care le-o trimiseseam părinților. Le trecusem salutul în scriere hieratică – scris hieroglific cursiv – și îi rugasem *din nou* să mă lase să vin în Egipt. Le făcusem ace-

Nu, nu, nu.

Dar poate că de data aceasta răspunsul avea să fie diferit. Scrisoarea lor urma să ajungă curând, *chiar în acea zi*, și poate că – poate, cine știe? – avea să conțină singurul cuvânt pe care mi-l doream.

Da, Inez, poți veni în sfârșit în țara în care ne trăim jumătate din vieți, departe de tine. Da, Inez, vei vedea în sfârșit ce facem în deșert și de ce ne place atât de mult – mai mult decât să ne petrecem timpul cu tine. Da, Inez, vei înțelege în sfârșit de ce te părăsim, iar și iar, și de ce ți-am refuzat dorința.

Da, da, da.

— Inez! a strigat din nou verișoara Elvira și am tresărit.

Nu îmi dădusem seama că se apropiase de ascunzătoarea mea. Magia legată de vechea cadă ar fi putut să mă ascundă de la depărtare, dar, dacă s-ar fi apropiat îndeajuns, m-ar fi văzut cu ușurință. De data aceasta, vocea verișoarei a răsunat mai tare și i-am simțit nota de panică:

— Ai primit o *scrisoare!*

Mi-am ridicat imediat ochii de la carnet și m-am sculat brusc.

Finalmente!

Mi-am pus creionul după ureche și am ieșit din cadă. Am întredeschis ușor ușa grea din lemn și am aruncat un ochi afară, cu un zâmbet vinovat pe chip. Elvira era la nici zece pași depărtare. Din fericire, Amaranta nu se vedea pe nicăieri. S-ar fi crispat dacă ar fi remarcat starea în care mi se afla fusta sifonată și ar fi raportat îngrozitoarea fărâdelege mamei sale.

— *Hola, prima!* am strigat.

Elvira a țipat și a sărit câțiva centimetri, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Ești incorrigibilă!

— Doar cu tine, am spus și mi-am coborât privirea la mâinile ei goale, cu ochii după misivă. Unde este?

— Mama m-a trimis după tine. Asta-i tot ce știu!

Am pornit la braț pe alea pietruită care ducea spre casa principală. Pășeam rapid, cum îmi era obiceiul. Nu am înțeles niciodată mersul domol al mătușii mele. De ce nu ai fi vrut să ajungi repede acolo unde voiai să mergi? Elvira și-a grăbit și ea pasul, urmându-mă îndeaproape. Era o reprezentare fidelă a relației noastre. Tot timpul încerca să se țină după mine. Dacă îmi plăcea galbenul, pentru ea devenea cea mai frumoasă culoare din lume. Dacă voiam carne *asada* la cină, ea își ascutea deja cuțitele.

— Scrisoarea n-o să se facă brusc nevăzută! a zis Elvira, râzând.

Și-a dat pe spate părul castaniu-închis. Avea ochii calzi și buzele pline, arcuite într-un zâmbet larg. Semănam fizic una cu cealaltă, cu excepția ochilor. Ai ei erau mai verzi decât ai mei, care-și schimbau mereu nuanța.

— Mama a zis că avea timbru de Cairo.

Mi-a palpitat inima.

Nu îi povestisem verișoarei mele despre Ultima Scrisoare. Nu ar fi fost fericită să afle că vreau să îi urmez pe părinții mei. Nici verișoarele mele, nici mătușa nu înțelegeau de ce părinții mei hotărâseră să dispară pentru jumătate din an în Egipt. Ele *iubeau* Buenos Airesul – un oraș strălucitor, cu arhitectură în stil european, cu bulevarde largi și cafenele. Familia din partea tatălui meu se trăgea din Spania și a venit în Argentina cu aproape o sută de ani în urmă, supraviețuind unei călătorii extrem de grele și găsind, în final, succesul în industria căilor ferate.

Căsătoria părinților mei a fost o uniune care a avut ca scop alăturarea bunului nume al mamei cu bogăția tatei, dar de-a lungul anilor a înflorit în admirație reciprocă și în respect,

preschimbându-se până la nașterea mea într-o dragoste profundă. *Papá* nu s-a ales cu familia numeroasă pe care și-o dorise, dar părinților mei le plăcea adesea să spună că erau deja ocupați până peste cap cu mine.

Deși nu prea înțelegeam *cum* anume, având în vedere că erau plecați atât de mult.

Casa mi-a apărut dinainte, mare și frumoasă, din piatră albă, cu ferestre largi. Fusese construită într-un stil ornamentat și elegant, care amintea de o vilă pariziană. Gardul din fier poleit ne închidea înăuntru ca într-o cușcă și ascundea priveliștile din cartier. În copilărie, obișnuiam să mă cațăr până în vârful porții, sperând să întrezăresc o fărâmă de ocean. Dar apa a rămas mereu ascunsă și a trebuit să mă mulțumesc cu explorarea grădinilor.

Scrisoarea de acum putea schimba însă totul.

Da sau nu. Rămân sau plec? Fiecare pas pe care îl făceam spre casă ar fi putut să fie unul care mă purta mai aproape de o altă țară. De o altă lume.

De un loc la masă, alături de părinții mei.

— Aici erai! m-a întâmpinat *tía* Lorena în ușa de la *patio*.

Amaranta stătea lângă ea, cu un tom gros, învelit în piele, într-o mână. *Odiseea*. O alegere interesantă. Dacă îmi aminteam bine, ultimul clasic pe care încercase să-l citească îi mușcase degetul. Sângele pătase paginile și cartea atinsă de magie evadase pe fereastră, dispărând pentru totdeauna. Deși, uneori, încă auzeam văicăreli și mormăieli venind din spre rondurile de floarea-soarelui.

Rochia de culoarea mentei a verișoarei mele s-a învolutat sub adierea brizei calde, dar, chiar și așa, niciun fir de păr nu a îndrăznit să-i evadeze din coafura strânsă la spate. Amaranta era exact cum și-ar fi dorit mama să fiu. Ochii negri i-au alunecat asupra mea și buzele i-au tremurat dezaprobator când

mi-a văzut degetele pătate. Creioanele cu cărbune își lăsau întotdeauna amprenta, la fel ca funinginea.

— Iar citești? și-a întrebat Elvira sora.

Atenția Amarantei s-a întors spre Elvira și expresia de pe chip i s-a îmblânzit. S-a întins și și-a înlănțuit brațul cu al ei.

— Este o poveste fascinantă! Mi-ar fi plăcut dacă ai fi rămas cu mine. Ți-aș fi citit părțile mele preferate.

Cu mine nu folosea niciodată tonul acesta dulce.

— Pe unde ai umblat? Nu contează! mi-a tăiat-o *tía* Lorena chiar când mă pregăteam să răspund. Știai că ai rochia murdară?

Materialul galben avea crețuri și pete teribile, dar era una dintre rochiile mele preferate. Felul în care era croită îmi permitea să mă îmbrac fără ajutorul unei cameriste. Îmi comandasem în secret mai multe haine cu nasturi, pe care le puteam pune ușor pe mine și pe care *tía* Lorena le detesta. Era de părere că nasturii fac rochiile să fie scandaloase. Biata mea mătușă se străduia din toate puterile să îmi păstreze o ținută prezentabilă, dar, din nefericire pentru ea, aveam o înclinație extraordinară pentru distrugerea tivurilor și boțirea volanelor. Țineam la rochiile mele, dar de ce era musai să fie atât de delicate?

Am observat că mătușa avea mâinile goale, dar mi-am înăbușit nerăbdarea.

— Am fost în grădină.

Elvira m-a strâns mai tare de braț și s-a grăbit să mă apere:

— Își exersa arta, *mamá*, atâta tot!

Mătușa și Elvira îmi apreciau ilustrațiile (Amaranta era de părere că sunt prea copilărești) și se asigurau că am întotdeauna suficiente provizii pentru a putea picta și desena. *Tía* Lorena considera că sunt îndeajuns de talentată pentru a-mi vinde lucrările în numeroasele galerii care începuseră să

apară în oraș. Ea și *mamá* îmi plănuseră viața la detaliu. Pe lângă nenumărații profesori din sfera artistică, fusesem școlită în franceză și în engleză, în științe și în istorie, accentul punându-se, desigur, asupra Egiptului.

Papá se asigurase că voi citi aceleași cărți ca și el, despre acest subiect, și piesele lui de teatru preferate. Shakespeare se numără printre dramaturgii lui favoriți și obișnuiam să ne cităm unul altuia din operele lui – un joc pe care doar noi doi știam cum să-l jucăm. Uneori puneam în scenă reprezentații pentru angajați, folosindu-ne de sala de bal ca de propriul teatru. De vreme ce era un sponsor al operei, tata primea în mod constant costume, peruci și farduri pentru scenă, iar unele dintre amintirile mele preferate erau cu noi doi probând ținute și făcând planuri pentru următorul spectacol.

Mătușa s-a luminat la chip.

— Ei bine, vino, Inez! Ai un vizitator.

I-am aruncat o privire întrebătoare Elvirei.

— Parcă ziceai că am primit o scrisoare?

— Vizitatorul a adus o scrisoare din partea părinților tăi, a clarificat *tía* Lorena. Probabil că s-a întâlnit cu ei în timpul călătoriilor sale. Nu-mi pot închipui cine altcineva ar putea să îți scrie. Asta doar dacă nu cumva există un *caballero* secret, despre care nu știu eu...

Mătușa a ridicat din sprâncene, așteptând.

— I-ai alungat pe ultimii doi.

— Niște neciopliți, amândoi! Niciunul dintre ei nu a putut recunoaște furculița de salată.

— Nu știu de ce te mai deranjezi să îi chemi, am zis. *Mamá* e hotărâtă. E de părere că Ernesto va fi un soț potrivit pentru mine.

Colțurile gurii i-au coborât.

— Nu e rău să ai de unde alege.

M-am uitat la ea amuzată. Mătușa mea ar fi refuzat chiar și un prinț, dacă acesta era propus de *mamá*. Nu se înțeleseră bine niciodată. Amândouă erau prea încăpățânate, prea pătimașe. Uneori mă gândeam că mătușa era motivul pentru care *mamá* alesese să mă lase în urmă. Nu suporta să stea în același loc cu sora tatălui meu.

— Sunt sigură că bogăția familiei lui este un punct în plus pentru el, a spus Amaranta, pe un ton sec, pe care l-am recunoscut imediat.

Ura ideea unei căsătorii aranjate mai mult decât mine.

— Acesta este cel mai important lucru, nu-i așa?

Mama ei s-a uitat urât la ea.

— Nu este. Doar pentru că...

Am ignorat restul conversației: mi-am închis ochii, cu respirația oprită în gât. Scrisoarea de la părinții mei se afla aici și, în sfârșit, urma să primesc un răspuns! În seara asta aș fi putut să-mi aranjez garderoba, să-mi fac bagajele, poate chiar să o conving pe Elvira să mi se alătore în lunga călătorie! Mi-am deschis ochii la timp ca să surprind linia subțire care apăruse între sprâncenele verișoarei mele.

— Așteptam o scrisoare din partea lor, am explicat.

— Nu aștepți *mereu* scrisori din partea lor? m-a întrebat, nedumerită.

Bine punctat.

— I-am întrebat dacă aș putea merge la ei, în Egipt! am recunoscut, aruncându-i o privire neliniștită mătușii mele.

— Dar... dar, *de ce?* s-a bâlbâit *tía* Lorena.

Mi-am întrepătruns brațele cu ale Amarantei și le-am îndreptat pe toate trei spre casă. Eram un grup fermecător, traversând întinderea holului lung cu plăci de gresie, toate trei, braț la braț, cu mătușa mea conducându-ne ca un ghid turistic.

Casa avea nouă dormitoare, un salon pentru micul-dejun, două sufragerii și o bucătărie și rivaliza cu cel mai elegant

hotel din oraș. Aveam chiar și un fumoaar, dar, de când *papá* cumpărase un set de fotolii care puteau să zboare, nimeni nu mai intrase în încăpere. Provocaseră stricăciuni teribile: s-au izbit de pereți, au spart oglinzi și au găurit tablourile. Până în ziua de azi, tata deplânge încă pierderea whiskyului său de două sute de ani, captiv în cabinetul din bar.

— Pentru că ea e *Inez*, a zis *Amaranta*. Și e prea bună pentru activități de interior, precum cusutul și croșetatul sau oricare altă îndeletnicire pe care o au domnișoarele respectabile.

A strecurat o privire urâtă în direcția mea.

— Într-o zi, curiozitatea asta a ta te va băga în bucluc!

Mi-am coborât bărbia în piept, rănită. Nu eram *mai presus* de cusut și de croșetat. Nu îmi plăcea niciuna dintre aceste activități, pentru că eram teribil de nepricepută la amândouă.

— Asta are legătură cu *cumpleaños*-ul tău, a zis *Elvira*. Cu siguranță! Suferi pentru că nu vor fi aici și înțeleg. Chiar *înțeleg*, *Inez*. Dar se vor întoarce și vom organiza o cină fastuoasă pentru a te sărbători și îi vom invita pe toți băieții chipeși din *barrio*, inclusiv pe *Ernesto*!

Avea în parte dreptate. Părinții mei urmau să piardă aniversarea mea de nouăsprezece ani. Încă un an în care voi sufla în lumânări fără să-i am alături.

— Unchiul tău are o influență foarte nefastă asupra lui *Cayo*! a spus *tía Lorena*, trăgându-și nasul. Nu pot să pricep de ce fratele meu finanțează atât de multe dintre schemele scandaloase ale lui *Ricardo*. Mormântul *Cleopatrei*, ceruri!

— *¿Qué?* m-am mirat.

Până și *Amaranta* a părut surprinsă. Gura i s-a întredeschis ușor, în semn de mirare. Eram amândouă cititoare avide, dar nu știam dacă lecturase vreuna dintre cărțile mele despre Egiptul antic.

Tía Lorena s-a înroșit ușor, apoi și-a dat agitată după ureche o șuviță rebelă de păr castaniu înțesat cu argintiu.

— E cel mai nou țel al lui *Ricardo*. Ceva caraghios despre care l-am auzit pe *Cayo* discutând cu avocatul lui, atâta tot.

— Despre mormântul *Cleopatrei*? am insistat. Și la ce te referi mai precis când spui *finanțare*?

— Cine cerurilor este *Cleopatra*? s-a mirat *Elvira*. Și de ce nu mi-ai dat și mie un nume ca al ei, *mamá*? Sună mult mai romantic! M-am ales în schimb cu *Elvira*.

— Îți spun pentru ultima oară: *Elvira* este un nume sta-tuar. Elegant și adecvat. La fel ca *Amaranta*.

— *Cleopatra* a fost ultimul faraon al Egiptului, am explicat. *Papá* numai despre asta a vorbit când au fost aici ultima oară.

Elvira s-a încruntat.

— Faraonii puteau fi... femeii?

Am încuviințat din cap.

— Egiptenii erau destul de progresiști. Deși, practic, *Cleopatra* nu era egipteancă. Era grecoaică. Oricum, erau cu mult înaintea *noastră*, dacă mă întrebați pe mine.

Amaranta mi-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Nu te-a întrebat nimeni.

Am ignorat-o și m-am uitat cu înțeles la mătușa mea, ridicând din sprânceană. Curiozitatea mă ardea pe dinăuntru.

— Ce altceva mai știi?

— Nu am alte detalii, mi-a răspuns *tía Lorena*.

— Mie mi se pare că ai, i-am întors-o.

Elvira s-a aplecat spre noi, apoi și-a rotit capul, ca să o vadă mai bine pe mama ei.

— De fapt, și eu vreau să știu mai multe...

— Ei, bineînțeles că vrei! Tu vrei tot ce spune sau vrea *Inez*, a bombănit mătușa mea, exasperată. Ce ți-am spus despre domnișoarele băgăcioase care nu știu să-și vadă de treaba lor? *Amaranta* nu-mi dă niciodată atâta bătaie de cap!

— Tu ești cea care a tras cu urechea! a comentat *Elvira*, apoi

s-a întors spre mine, cu un zâmbet entuziast pe buze. Crezi că părinții tăi au trimis și un pachet odată cu scrisoarea?

Inima a început să-mi bată mai tare, în timp ce țacăneam cu sandalele în podeaua de gresie. Ultima lor scrisoare venise cu un cufăr plin cu lucruri frumoase și, în minutele de care avusesem nevoie ca să despachetez totul, o parte din resentimentele mele se stinseseră în timp ce mă uitam uluită la toate acele bogății. Pantofi galbeni superbi, cu ciucuri aurii, o rochie din mătase trandafirie cu broderii delicate și o haină extravagantă într-o frenezie de nuanțe: agud, măsliniu, pier-sică și verde-pal ca al mării. Și asta nu era tot: pe fundul cufărului descoperisem cupe din aramă și o farfurioară pentru bijuterii din abanos incrustat cu sedef.

Prețuiam fiecare dar, fiecare scrisoare pe care mi-o trimiteau, chiar dacă era doar jumătate din ce le trimiteam eu. Nu conta. O parte din mine înțelegea că era tot ce aveam să primesc vreodată de la ei. Aleseseră Egiptul, i se dăruiseră inimă, trup și suflet. Învățasem să trăiesc cu ce mai rămăsese, chiar dacă uneori mă simțeam ca și cum aș fi avut o lespede pe inimă.

Mă pregăteam să răspund la întrebarea pe care mi-o pusese Elvira, dar am cotit și m-am oprit brusc, uitând ce voiam să spun.

Un domn în vârstă, cu păr încăruntit și linii adânci săpate pe chipul maroniu, aștepta în dreptul ușii de la intrare. Îmi era străin. Toată atenția mea era concentrată asupra scrisorii strânse în mâinile ridate ale vizitatorului.

M-am desprins de mătușa și de verișoarele mele și am pășit repede spre el, cu inima zbatându-mi-se frenetic în coșul pieptului, de parcă ar fi fost o pasăre care tânjea după libertate. Acesta era! Răspunsul pe care îl așteptasem.

— *Señorita Olivera*, a spus bărbatul pe un ton adânc de bariton. Sunt Rodolpho Sanchez, avocatul părinților tăi.

Nu i-am procesat cuvintele. Apucasem deja plicul. Cu degete tremurânde, l-am întors, pregătindu-mă sufletește pentru răspuns. Nu am recunoscut scrisul de mână de pe cealaltă parte. Am răsucit din nou plicul și am privit cu atenție ceara de culoarea căpșunilor care sigila clapeta. Avea un cărbuș mic – nu, un *scarabeu* – în mijloc, alături de niște cuvinte prea distorsionate pentru a putea fi considerate lizibile.

— Ce mai aștepți? Vrei să ți-o citească eu? m-a întrebat Elvira, care privea peste umărul meu.

Am ignorat-o și am deschis în grabă plicul, ochii lipindu-mi-se de scrisul întins. Cineva udase cu siguranță hârtia, dar abia dacă am băgat de seamă, pentru că începeam în sfârșit să înțeleg ce citeam. Cuvintele au început să plutească pe pagină, în vreme ce privirea mi se încețoșă. Dintr-odată, a devenit greu să mai respir și încăperea s-a răcit.

Elvira a dat drumul unui suspin ascuțit în urechea mea. Mi-a alunecat un fior rece pe șira spinării, ca degetele de gheață ale groazei.

— Ei bine? a întrebat *tia* Lorena, aruncându-i o privire jenată avocatului.

Mi s-a umflat limba în gură. Nu eram sigură că voi putea să vorbesc, dar, când am făcut-o, vocea mi-a sunat răgușit, de parcă aș fi urlat ore întregi:

— Părinții mei sunt morți.

LBRIS

We know
books

The page features two vertical columns of three stylized palm trees each. Each tree has a long, thin trunk and a crown of fronds. The trees are positioned symmetrically around the central text.

**PARTEA
ÎNTÂI**

LA O LUME DEPĂRTARE

NOIEMBRIE, 1884

Pentru Dumnezeu, abia așteptam să cobor de pe acest vapor infernal!

Mi-am aruncat privirea pe fereastra rotundă de la cabina mea, cu degetele lipite de geam, de parcă aș fi fost un copil care poftea la fursecuri *alfajore* și la o cană cu *dulce de leche*. Niciun nor nu se vedea pe cerul azuriu din portul Alexandriei. O punte lungă din lemn se întindea până la vas, ca o mână întinsă, care îți ura bun-venit. Rampa pentru debarcări fusese trasă și membrii echipajului intrau și ieșeau din ambarcațiune, ducând cufere din piele, cutii rotunde de pălării și lăzi din lemn.

Ajunsesem în Africa.

După o lună în care călătorisem cu vaporul, traversând mile întregi de curenți oceanici capricioși, ajunsesem. Mai ușoară cu câteva kilograme – marea *mă ura* –, după nenumărate nopți în care mă zvârcolisem, plângând în pernă, și după ce jucasem de nenumărate ori aceleași jocuri de cărți cu tovarășii mei de călătorie, ajunsesem cu adevărat aici.

În *Egipt*.

Țara în care părinții mei trăiseră timp de șaptesprezece ani.

Țara în care au murit.

Mi-am răsucit agitată inelul de aur. Nu mi-l mai scosesem de pe deget de luni întregi. Avându-l, mă simțeam de parcă i-aș fi invitat pe părinții mei cu mine în această călătorie. Am crezut că le voi simți prezența din clipa în care aveam să dau cu ochii de coastă. Că voi simți o conexiune profundă.

Dar nu s-a întâmplat. *Nu încă.*

Nerăbdarea m-a împins să mă desprind de la fereastră, m-a forțat să fac pași, bălăbănindu-mi brațele cu frenezie. Am străbătut încăperea de la un capăt la altul și am acoperit aproape fiecare colțișor al generoasei mele camere. Energia provocată de agitație mă înconjură ca o vâltoare. Mi-am împins cu vârful ghetei cuferele împachetate, ca să-mi eliberez drumul. Poșeta din mătase se odihnea pe patul îngust și, când am mărșăluit pe lângă el, am tras-o spre mine, ca să pun din nou mâna pe scrisoarea de la unchiul meu.

Cea de-a doua frază încă mă distrugea, încă îmi făcea ochii să ardă. Dar m-am forțat să o citesc în întregime. Balansul ușor al navei îmi îngreuna situația, însă, în ciuda golului care mi se căscase brusc în stomac, am pus mâna pe bilet și l-am recitat pentru a suta oară, atentă să nu sfâșii din greșeală hârtia.

Iulie, 1884

Draga mea Inez,

Nu știu de unde să încep sau cum să-ți scriu ceea ce trebuie să-ți împărtășesc. Părinții tăi au dispărut în deșert și se presupune că au murit. I-am căutat săptămâni la rând și nu am găsit nicio urmă.

Îmi pare rău. Mai rău decât voi putea vreodată să pun în cuvinte. Te rog să știi că sunt la dispoziția ta și că, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, sunt la doar o scrisoare depărtare. Cred că este cel mai bine să le organizezi ceremonia funerară în Buenos Aires, fără întârziere, astfel încât să îi poți vizita oricând dorești. Știind-o pe sora mea, nu mă îndoiesc că spiritul ei este din nou alături de tine, în locul în care s-a născut.

După cum sigur știi, eu sunt de acum tutorele tău și administratorul moștenirii tale. De vreme ce ai optsprezece ani și, din câte am aflat, ești o tânără strălucită, am trimis o scrisoare băncii naționale a Argentinei, prin care îți acord permisiunea de a retrage fondurile de care vei avea nevoie – în limite rezonabile.

Doar tu și eu vom avea acces la bani, Inez.

Ai grijă în cine te încrezi. Mi-am luat libertatea de a informa un avocat al familiei de circumstanțele din prezent și te îndemn să apelezi la el dacă vei avea nevoie de ceva urgent. Dacă îmi permiți, ți-aș recomanda să angajezi un administrator care să supravegheze gospodăria, astfel încât să ai timpul și spațiul necesare pentru a purta doliu în urma acestei pierderi îngrozitoare. Iartă-mă pentru această veste și crede-mă că regret cu adevărat faptul că nu pot fi alături de tine pentru a-ți împărtăși durerea.

Te rog, dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva din partea mea.

*Unchiul tău,
Ricardo Marqués*

M-am aruncat pe pat și m-am lăsat pe spate cu abandon, în contrast absolut cu felul în care ar trebui să se comporte o domnișoară. Am auzit tonul muștrător al mătușii Lorena

răsunându-mi în urechi: *O domnișoară trebuie să se comporte întotdeauna ca o domnișoară, chiar și când nu o vede nimeni. Asta înseamnă că nu trebuie să te cocoșezi sau să înjuri, Inez!* Mi-am închis ochii, dând la o parte sentimentul de vinovăție pe care îl simțeam din clipa în care părăsisem moșia. Vinovăția îmi era o tovarășă devotată și, indiferent de cât de departe aș fi călătorit, n-o puteam strivi și nici înăbuși. Nici *tía* Lorena și nici verișoarele mele nu au știut despre planurile mele de a părăsi Argentina. Nu puteam decât să-mi închipui fețele lor când au citit bilețelul pe care îl lăsasem la mine în dormitor.

Scrisoarea părinților mei îmi făcuse inima bucăți. Eram sigură că a mea o frânsese pe a lor.

Fără însoțitor. La nouăsprezece ani abia împliniți - îmi petrecusem ziua de naștere plângând neconsolată în dormitorul meu, până când Amaranta a bătut cu putere în perete - călătoream de una singură, fără ghid și fără pic de experiență, fără să am măcar pe cineva care să se îngrijească de aspectele mai complicate ale garderobei mele. Acum chiar că o făcusem lată! Dar nu conta. Mă aflam aici ca să aflu detaliile legate de dispariția părinților mei. Mă aflam aici ca să aflu de ce unchiul meu nu îi protejase și de ce plecaseră singuri în mijlocul deșertului. Ce-i drept, tatăl meu era cu capul în nori, dar știa că nu poate să o ia pe mama cu el într-o aventură fără să aibă la îndemână proviziile necesare.

Mi-am mușcat buza de jos. Nu era într-un tot adevărat. Tata putea să fie neglijent, mai ales când se grăbea să ajungă dintr-un loc într-altul. Cu toate acestea, informațiile de care dispuneam erau incomplete și uram întrebările fără răspuns. Exista o ușă deschisă, pe care voiam să o închid în urma mea.

Speram că planul meu va funcționa.

Călătoritul de una singură a fost un prilej să învăț lucruri noi. Am descoperit că nu îmi plăcea să mănânc singură, că mi se făcea rău pe mare și că nu eram deloc bună la jocurile

de cărți. Dar am aflat și că știam să-mi fac cu ușurință prieteni. Majoritatea pasagerilor erau cupluri mai în vârstă care călătoreau spre Egipt pentru a se bucura de clima caldă. La început au fost uluiți de faptul că sunt singură, dar mă pregătisem pentru o asemenea reacție.

Am pretins că sunt văduvă și mă îmbrăcasem ca atare.

Povestea pe care o inventasem devenea din ce în ce mai elaborată cu fiecare zi care trecea. Fusesem măritată mult prea devreme cu un *caballero* care ar fi putut să-mi fie bunic. După prima săptămână câștigasem simpatia celor mai multe dintre femei, iar domniile îmi aprobau dorința de a-mi lărgi orizontul călătorind în străinătate.

Mi-am aruncat privirea pe fereastră și m-am încrunțat. Scuturându-mi nerăbdătoare capul, am deschis ușa de la cabină și am cercetat coridorul în lung și-n lat. Debarcarea nu înregistrase progrese însemnate. Am închis ușa și mi-am reluat plimbarea.

Cândurile mi s-au îndreptat spre unchiul meu.

După ce-mi cumpărasem biletul, îi trimisese o scrisoare compusă la repezeală. Mă aștepta, fără îndoială, pe doc, nerăbdător să mă vadă. În câteva ore urma să fim reuniți după zece ani. O decadă în care nu vorbiserăm. Ah, din când în când am mai inclus desene pentru el în scrisorile către părinții mei, însă doar ca să fiu politicoasă. În plus, el nu-mi trimisese *nimic*. Nicio scrisoare, nicio felicitare de ziua mea ori vreun gablonz pe care să-l fi descoperit în bagajele părinților mei. Eram străini - familie doar cu numele și prin sânge. Abia îmi aminteam de vizita lui în Buenos Aires, dar asta nu conta, pentru că mama mea se asigurase că nu aveam să-l uit nici odată pe fratele ei preferat, considerat astfel chiar dacă era și unicul.

Mamá și papá erau niște povestitori fantastici, care țeseau cuvintele în povești, creând tapiserii măiestre în care te cufun-

dai cu totul și pe care nu le puteai uita. *Tío* Ricardo mi se părea un personaj fabulos. Un munte de om, care purta întotdeauna cărți cu el și-și ajusta ochelarii delicați de sârmă, cu ochii verzi-căprui ațintiți spre orizont, în vreme ce mai tocea o pereche de cizme. Era înalt și puternic, în contrast cu pasiunile lui academice și îndeletnicirile de cercetător. Prospera în mediul academic, era ca la el acasă într-o bibliotecă, dar era și destul de abil încât să supraviețuiască încăierării dintr-un bar.

Nu că așa fi știut personal ceva despre încăierările din baruri sau cum să le supraviețuiești.

Unchiul meu trăia pentru arheologie, obsesia lui avându-și originea în Quilmes, în nordul Argentinei, unde, pe când era de vârsta mea, mânuise lopata și făcuse săpături alături de o echipă. După ce învățase tot ce era de învățat, a plecat în Egipt. Aici s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu o egipteancă pe nume Zazi, dar, după doar trei ani petrecuți împreună, ea a murit la naștere. Unchiul meu nu s-a mai recăsătorit și nu s-a mai întors în Argentina, cu excepția acelei unice vizite. De fapt, nu înțelegeam ce făcea cu adevărat. Era vânător de comori? Cercetător al istoriei egiptene? Iubitor de nisip și de zile cu arșiță sub soarele arzător?

Poate că era câte puțin din toate acestea.

Nu aveam decât scrisoarea lui. Îmi scrisese de două ori că, dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, trebuia doar să-i dau de știre.

Ei bine, *tío* Ricardo, am nevoie de ceva!

De răspunsuri.

Tío Ricardo întârzia.

Stăteam pe doc, cu nările inundate de aerul sărat al mării. Deasupra, soarele pornise un asalt înflăcărat către pământ,

tâindu-mi răsuflarea. Ceasul de buzunar m-a înștiințat că așteptam de două ore. Cuferele erau stivuite lângă mine, într-un echilibru precar, în vreme ce căutam din priviri un chip care să semene cu al mamei. *Mamá* îmi spusese că barba fratelui ei scăpase de sub control, că era deasă și învârstată cu cenușiu, prea lungă pentru normele societății.

În jurul meu erau o mulțime de oameni, abia debarcați, care vorbeau cu glas ridicat, entuziasmați să se afle în ținutul piramidelor maiestuoase și al mărețului fluviu Nil, care traversa Egiptul. Dar eu nu simțeam acest entuziasm, concentrată asupra picioarelor care mă dureau și îngrijorată de situația în care mă găseam.

Începeam să intru în panică.

Nu puteam să rămân prea mult în acest loc. Temperatura scădea în timp ce soarele traversa cerul spre apus, briza dinspre apă era mușcătoare, iar eu mai aveam kilometri întregi de străbătut. Din câte-mi aduceam aminte, părinții mei se urcau într-un tren în Alexandria și, patru ore mai târziu, ajungeau în Cairo. De acolo își închiriau un mijloc de transport până la hotelul Shepheard's.

Mi-am coborât privirea la bagaje. M-am gândit la ce așa fi putut și la ce nu așa fi putut să las în urmă. Din nefericire, nu eram îndeajuns de puternică încât să pot duce totul cu mine. Poate că așa fi putut să găsesc pe cineva care să mă ajute, dar nu cunoșteam limba în afara câtorva fraze conversaționale, printre care nu se număra și: *Bună, ai putea te rog să mă ajuți să-mi transport toate bunurile?*

Începuseră să mi se formeze broboane de sudoare pe frunte și încordarea mă făcea să mă agit fără rost. Rochia mea de călătorie, de culoare bleumarin, avea mai multe straturi de material și o jachetă cu două rânduri de nasturi, pe care o simțeam ca pe o chingă de fier în jurul coastelor. Am îndrăznit să-mi deschid jacheta, știind că, în locul meu, *mamá* ar fi